

Զահրատ

Մինչեւ Գանատա

Գնալը ծովեզերքը նստեր եմ
Մարմարայի ծովը խաղաղ կը տարածուի կապուտակ
Ես ծովը քար կը նետեմ

Քար կը նետեմ օղակ օղակ կ'ալեկոծի Մարմարան
Քար կը նետեմ նոր օղակներ կ'ընդարձակին
հիներուն հետ թեանցուկ
Շրջանակին մէկ կողմն ինծի միւս կողմն հեռուն
հորիզոնին կ'երկարի
Ես այդ գիծ գիծ դէպի հեռուն երկարող
Արեւափայլ աղեղին պիրկ կը կառչիմ
Եւ քանի որ ոչ անցագիր ոչ տոնս պէտք է ոչ վիզա
Մարմարայէն արիաբար կ'ելլեմ դուրս

Եզէական Միջերկրական ատլանտեանն ալ կ'անցնին խրոխտ
Կ'երթան մինչեւ Գանատա

Անոնք որոնք զիս կը դիտեն տգիտաբար կը կարծեն
Թէ Գնալը ծովեզերքի արեւուն տակ նստեր եմ
Մինչդեռ ես
Մոնրէալի մայթերն ի վեր մայթերն ի վար ձեզի հետ
Կը դեզերիմ ամիսներու տարիներու կարօտով
Մերթ ես ձեզի մերթ դուք ինծի մենք իրարու կը պատմենք

Հին օրերով նոր օրերով խանդավառ
Օրերը հին օրերը նոր եւ դեռ օրերը գալիք

Մինչդեռ որ
Հովը ելլէ ու Մարմարան ցատքէ ալիք առ ալիք
Խճաքարերն ի վեր փշրի Գնալի ծովափին
Կաթիլ մը ջուր բաժանումի արցունքին պէս պաղ աղի
Իյնայ դէմքիս եւ արթննամ երագանքէս եւ ընդոստ
Սիրտս անձայն արիւնի